

HEVOSKALLION KUISKAAJAT

SISÄINEN VOIMA

*Katarina
Alongi*

KUVITTANUT

ELLI PUUKANGAS

TAMMI

*Tämä kirja on omistettu kaikille,
jotka haluavat kuunnella hevosia.*

Ensimmäinen painos
Teksti © Katariina Alongi 2026
Kuvat © Elli Puukangas 2026
Teoskokonaisuus © Tammi 2026
Kansi ja taitto Laura Lyytinen
Kustantaja Tammi
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN 978-952-04-7845-2
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@tammi.fi

*Katariina
Alongi*

**HEVOSKALLION
KUISKAAJAT**

SISÄINEN VOIMA

*Katariina
Alongi*

*Kuvittanut
Elli Puukangas*

HEVOSKALLION KUISKAAJAT

SISÄINEN VOIMA

TAMMI · HELSINKI

SASKIA

1

Saskia makaa sängyllä ja tuijottaa kattoon. Tuntuu kuin kaikki hänen ajatuksensa olisivat tuhannen solmussa, tunteista nyt puhumatta-kaan. Seitsemännän luokan alku Hevoskallion kartanon koulussa on ollut yhtä painajaista. Siitä on pitänyt huolen hänen uusi, kallis kilparatsunsa Diva. Kaikki hehkuttavat mustan tamman hienoutta, mutta Saskiasta tuntuu, että hevonen suorastaan vihaa häntä. Divaa on lähes mahdoton hoitaa ja taluttaa, ja jo ensimmäisen viikon aikana se onnistui heittämään Saskian selästään.

Omituista kyllä, tuo hankala tamma hyväksyy lähelleen aran aloittelijatytön, Taran, jota Saskia ei voi sietää. Tara kuvittelee tietävänsä kaiken hevosista. Vain pari tuntia sitten tyttö marssi tallimestarin pojan, Lukan, kanssa väittämään Saskialle, että Diva olisi muka kipeä. Valmentaja Tean mukaan tamma kuitenkin tarvitsee vain kurinpalautuksen.

Saskia ei tiedä, mitä ajatella. Tea on jo päättänyt viedä Divan koulutettavaksi omalle tallilleen, mutta sekään ei tunnu oikealta ratkaisulta. Ketä hänen tulisi uskoa? Valmentajaansa vai luokkatovereitaan?

Saskia rypistää kulmiaan. Järkevintä olisi tietysti uskoa valmentajaa, jolla on vuosikymmenien kokemus hevosista. Saskia on luottanut Tean asiantuntemukseen jo vuosia.

Hän ei kuitenkaan saa mielestään, mitä Luka aiemmin sanoi:

Hevosten käyttäytyminen on niiden tapa puhua meille ihmisille.

Saskia on yrittänyt kaikkensa, ettei hänen tarvitsisi ajatella koko asiaa, mutta hän ei saa työnnettyä sanoja mielestään. Musiikki tai videotkaan eivät onnistu vaimentamaan epäilyksiä, ja vaikka ääni pään sisällä käskää häntä kuuntelemaan vain Teaa, Lukan lause pyörii hänen mielessään.

Saskia oli tulistunut Lukalle ja Taralle, kun he olivat lyöttäytyneet häntä vastaan. Hän oli huutanut ja raivonnut, mikä hävettää näin jälkikäteen, mutta toisaalta Lukalla ja Taralla ei ollut mitään oikeutta puuttua hänen tai hänen hevosensa asioihin.

Eniten Saskiaa ärsyttää, miten rauhallisena Luka oli pysynyt. Saskia huokaa ja peittää kasvot käsillään. Miksi hänen piti menettää malttinsa niin helposti? Äitikin aina torui siitä, mutta Saskia ei voi käytökselleen mitään, vaikka jälkeinpäin nolottaa. Mutta ei kaikki syy hänessä ollut. Jos Luka ja Tara eivät olisi puhuneet Divasta ja Teasta siihen sävyyn, Saskian ei olisi tarvinnut raivostua. Joten tavallaan koko ikävä välikohtaus oli heidän syytään.

Mutta Lukan sanat kaikuvat silti Saskian korvissa.

Hevosten käyttäytyminen on niiden tapa puhua meille ihmisille.

Mitä se tarkoittaa?

Tea aina sanoo, että Diva vain testailee. Se on älykäs hevonen, joka yrittää käyttää tilaisuutta hyväkseen ja karttaa työntekoa. Se on laitettava kuriin, tai muuten tilanne menee vain huonommaksi. Totta kai Saskia luottaa Teaan, koska valmentajalla on hyvä maine ja hänen ansiostaan Saskia voitti Keiralla ponien piirimestaruuden kouluratsastuksessa. Saavutus ei ollut tullut ilmaiseksi tai ongelmita, mutta Tealla oli vastaus kaikkeen. Saskia ei ollut nähnyt yhtään hevosta, joka ei olisi lopulta taipunut Tean tahtoon.

Ei ennen Divaa.

Tamma joko pelkää tai vihaa kaikkea. Sen korvat ovat jatkuvasti

luimussa, ja se yrittää purra satuloidessa ja hyppii ja hilluu, kun sitä taluttaa. Ratsastaminen on mahdotonta, ja viimeisimmäksi Diva oli jopa pukittanut taitavan Tean tantereeseen. Tea oli raivostunut, ja lopulta Divasta oli tullut taas melkein järkevä. Ja lopen väsynyt.

Saskia kääntyy sängyllä kyljelleen ja tuijottaa vuorostaan seinää.

Jos Luka ja Tara sattuisivatkin olemaan oikeassa ja hevosen käytös olisi sen puhetta, niin mitä Diva oikein yritti sanoa?

Saskia puree alahuultaan. Hän nappaa puhelimensa ja avaa netin. Hetken hän vain tuijottaa tyhjää hakukenttää mutta kirjoittaa sitten: *Hevonen puree satuloidessa.*

Hänen silmiensä eteen avautuu lista linkkejä, ja jokaisessa tois-tuvat samat teemat. Kipu, pelko ja epämukavuus.

Saskia tekee uuden haun: *Hevonen pukittelee.*

Vastaukset ovat taas samankaltaisia: Hevosella voi olla kipua. Hevonen ehkä pelkää. Hevosella on epämukavuutta.

Saskia kokeilee vielä kerran: *Hevonen luimii koko ajan.*

Vastaus: *Jos hevonen luimii koko ajan, se voi viestiä monenlaisista asioista, kuten kivusta, ärty-myksestä tai huonosta olost.*

Saskia selaa linkkejä alaspäin, ja ne kaikki viit-taavat jollain lailla kipuun, pelkoon ja epä-mukavuuteen. Toki myös koulutukseen, mutta se on aina viimeisenä listalla.

Saskiasta tuntuu kuin hänen mielen-sä halkeaisi kahtia. Toinen puoli haluaa yhä uskoa Teaa. Se Saskia, joka hän oli ennen Hevoskallion kartanoon tuloa, sa-noo, ettei pidä uskoa kaikkea, mitä netistä lukee. Kuka vain voi kirjoittaa sinne mitä vain. Koulussakin opetetaan, että pitää olla

aina kriittinen lukemastaan. Tea on sitä paitsi kokenut ja arvostettu valmentaja. Läheskään kaikki eivät edes pääse hänen valmennukseensa, vaan Saskia on erityisasemassa. Tea tietää hevosista ihan valtavasti. Saskia on ollut aina siinä uskossa, että Tealla on vastaus ihan kaikkeen. Jos netin tiedoissa on jotakin perää, miksi valmentaja ei ole puhunut näistä asioista koskaan Saskialle?

Toinen puoli alkaa kuitenkin vallata enemmän alaa hänen ajatuksissaan. Se on se Saskia, joka on kuullut viimeisen viikon aikana uudenlaista tietoa hevosista useasta eri lähteestä. Ei vain muilta oppilailta vaan myös opettajilta. Hän on vastustanut uutta tietoa monessa eri käänneessä, mutta nyt se puskee pintaan ja vaatii huomiota. Hän on alkanut kyseenalaistaa asioita niin paljon, että etsii jo netistä tietoa Divan käyttäytymisestä.

Saskia avaa linkkejä ja lukee tarkemmin, mitä niissä sanotaan. Hän hyppii keskustelupalstojen yli ja keskittyy lukemaan eläinlääkäreiden ja eläintenkouluttajien kirjoituksia. Niissä toistuu sama asia uudelleen ja uudelleen. Hevosen hankala käytös on hyvin usein sen tapa ilmentää kipua. Sille on jopa oma sanansa: kipukäyttäytyminen.

Voisiko Diva oikeasti olla kipeä?

Ajatus on samalla sekä pelottava että helpottava. Pelottava siksi, ettei Saskia tiedä, millä tavalla Diva on sairas. Helpottava taas siksi, etteivät hevosen ongelmat ehkä sittenkään ole pelkästään Saskian omaa syytä.

TARA

2

Illallisen jälkeen Tara nousee hitaasti rappusia koulun asuntolaan. Huh, mikä viikonloppu! Ensin hän oli nähnyt Saskian valmentajan kohtelevan huonosti Divaa ja saanut sitten ketulta unessa tiedon Tikin ähkystä. Kun hän oli aamuvorhain mennyt tallille auttamaan Tikiä, hän olikin joutunut pulaan, sillä oppilaat eivät olisi saaneet liikkua tallilla siihen aikaan. Koko juttu oli ollut tallimestarin mielestä epäilyttävä, ja Tara oli ollut varma, että hänen koulutiensä Hevoskallion kartanossa päättyisi. Onneksi tallimestarin pojasta Lukasta oli tullut hänen ystävänsä, ja Luka oli saanut isänsä vakuuttumaan, että kaikki oli ollut vain sattumaa, ja muistuttanut, että Taran ansiosta Tiki oli saanut apua. He olivat yrittäneet yhdessä auttaa myös Divaa puhumalla Saskialle, mutta kaikki oli mennyt mönkään.

Tara on yhä järkyttynyt siitä, miten Saskia oli huutanut hänelle ja Lukalle, mutta vielä pahempaa on se, mitä Saskia oli heille riidan päätteeksi kertonut. Valmentaja Tea aikoi viedä Divan pian omalle kotitallilleen uudelleenkoulutettavaksi.

Järjen tasolla Tara ymmärtää, että Diva ei ole hänen hevosensa vaan Saskian, mutta hänen sydämensä itkee Divan puolesta. Tammalla ei ole kaikki hyvin, mutta miten Saskian saisi ymmärtämään sen?

Huoneensa ovella Tara törmää kämppikseensä Jasminiin, joka on ollut koko viikonlopun estekilpailuissa hevosensa Falunin kanssa. Tytöllä on edelleen valkoiset ratsastushousut jalassa, vaikkakin ne olisivat viikonlopun jäljiltä pesun tarpeessa.

”Ai moi!” Jasmin huudahtaa Taran nähdessään.

Tara ei saa yllätykseltään sanaa suustaan. Hän on tuntenut Jasminin vasta viikon, ja vaikka he ovat asuneet samassa huoneessa, häntä yhtäkkiä ujostuttaa valtavasti. Jasminkaan ei ole puheliaimasta päästä, joten hetken tytöt vain tuijottavat toisiaan. Sitten heitä molempia alkaa naurattaa.

Helpotuksen tunne tulvii Taran kehoon. Jasminkin rentoutuu ja avaa huoneen oven. He menevät yhdessä sisään ja istuvat omille sängyilleen.

”Kävitkö sä jo syömässä?” Jasmin kysyy.

Tara nyökkää. Hän miettii, miten paljon Jasmin on mahtanut kuulla viime päivien tapahtumista niiltä oppilailta, jotka viettivät viikonlopun koululla. Sana Tikin ähkystä on taatusti kiirinyt jo heidän korviinsa. Tuskinpa kukaan kuitenkaan tietää Taran osuudesta asioihin, sillä ainakaan Luka ei puhuisi siitä kenellekään. Osa koulun henkilökunnasta silti tietää asiasta, olihan Lukan isän joutunut soittamaan eläinlääkäriin, ja Tara oli seurannut tapahtumia paikan päällä.

”Miten sun kisat meni?” Tara kysyy kohteliaasti.

Jasminin kasvot kirkastuvat.

”Tosi hyvin”, hän vastaa. Sitten hän selostaa pitkästi eri luokista, jotka he olivat hypänneet Falunin kanssa, ja ohjeista, joita hän oli saanut valmentajaltaan. Tara kuuntelee keskittyneesti, sillä hän ei tiedä juuri mitään esteratsastuksesta. Onneksi Jasmin osaa kertoa asioita niin ymmärrettävästi, että Tarakin pysyy kärryllä.

”Eli ihan hyvin meni, mutta paljon on vielä harjoiteltavaa”, Jasmin lopettaa ja katsoo sitten Taraa kysyvästi. ”Miten viikonloppu sujui täällä?”

Tara pohtii, miten vastata. Uskaltaisiko hän kertoa Jasminille kaiken? Onneksi ovelta kuuluu juuri silloin koputus ja Emmiin hymyilevät kasvat kurkkaavat ovenraosta.

”Moikka, saanko mä tulla sisään?”

Emmi on jo huoneessa ennen kuin kumpikaan heistä ehtii vastata ja suorastaan puhkuu intoa.

”Arvatkaa mitä mä just kuulin?” hän kysyy silmät säihkyen. ”Ette kyllä ikinä arvaa.”

Taran sydän hyppää hetkeksi kurkkuun. Tietääkö Emmi Tikin ähkystä tai Divan lähdöstä?

”Me saadaan ensi viikon yksityistunneilla istuntaopetusta! Joku istuntavalmentaja tulee meitä opettamaan!”

Emmi suorastaan hehkuu innosta, ja Tarakin huomaa hymyilevänsä, vaikka ei olekaan ihan varma, mitä istuntaopetus edes tarkoittaa. Hän on kuitenkin helpottunut, ettei Emmikään vaikuta tietävän Tikistä tai Divasta. Eniten Tارا pelottaa, että muut kuulisivat siitä, miten hän tiesi tarkistamatta, että hevosten vesiastia ei toiminut. Se ihmetytti häntä itseäänkin. Häntä oli jo aiemmin nimitelty koululla noidaksi, koska Diva oli seurannut häntä karkureissultaan ilman suitsia tai riimua. Tara ei todellakaan halunnut vahvistusta sille tarinalle.

Eikä hän halunnut ajatella Diva-paran kohtaloa.

”Mä en ole koskaan käynyt istuntatunnilla, mutta siitä voisi olla hyötyä”, Jasmin intoilee. ”Mun valmentaja sanoi juuri viikonloppuna, että mä olen vino

vasemmalle ja se haittaa tosi paljon, kun hyppään oikeassa kieroksessa.”

Emmi nyökyttelee päätään ja istuu sängylle Jasminin viereen.

”Mulla on sama ongelma”, hän sanoo ja alkaa selostaa omia ratsastushaasteitaan.

Tara kuuntelee ystäviensä juttelua hiljaisena. Hänestä tuntuu usein kuin hän olisi ihan eri maailmasta kuin muut koulun oppilaat. Ratsastus ei ole hänen juttunsa, mutta erilaisuuden takana on paljon muutakin. Jotain sellaista, mitä Tara ei oikein osaa selittää. Hänellä alkaa kuitenkin olla siitä jo parempi aavistus, koska salaperäinen kettu on sen hänelle moneen kertaan osoittanut. Se ilmestyy aina, kun Taraa tarvitaan, mutta niin hullulta kuin se kuulostaakin, suurin osa ihmisistä ei näe kettua. Hänen lisäksi sen näkevät vain Luka ja Saskia.

Tara sulkee silmänsä hetkeksi. Rehellisyyden nimissä on tunnustettava, että hän varmaankin vahvistaa itse erilaisuuttaan sillä, ettei puhu. Hän vain ei vielä pysty kertomaan erikoisesta kyvystään muille, sillä kukaan täällä ei kuitenkaan ymmärtäisi.

Paitsi hevoset. Ja Lukakin vähän. Onneksi on Luka.

Tara ottaa puhelimen käteensä, ja silloin se värähtää. Aivan kuin hän olisi havahtunut viestiin jo sekunteja ennen kuin se saapui. Viesti on Kaliforniasta Janelta, joka opetti Taralle hevosten kanssa toimimista, kun hän vielä asui Amerikassa Janen hevostilan naapurissa. Tuntuu, että heidän yhteytensä toimii valtamerenkin yli, ja Janelta Tara on saanut tukea jouduttuaan Hevoskallion kartanon kouluun ja kummallisten tapahtumien keskelle.

”*Hey tulip*”, Jane aloittaa viestin. Hän kutsuu Taraa milloin milläkin lempinimellä, mikä tuntuu kivalta. Nyt Tara on tulppaani. ”Onko sinulla hetki aikaa jutella? Tuli tunne, että on aika laittaa viestiä.”

Tara hymyilee itsekseen. Juuri kun hän oli ajatellut, ettei kukaan ymmärrä täällä häntä, se ainoa ihminen maailmassa, joka ymmärtää, ottaakin häneen yhteyttä. Hän nousee sängyltään nopeasti.

”Sori, puhelu tulossa”, hän sanoo anteeksipyytävästi ystäville. Sit-
ten hän livahtaa asuntolan käytävän kautta vessaan. Kun hän on
lukinnut oven tiukasti, Tara soittaa videopuhelun Kaliforniaan. Kun
Janen tutut kasvot ilmestyvät puhelimen ruudulle, Taran koko keho
täyttyy ääriään myöten rauhan tunteella.

”Mitä kuuluu, nappuseni?” Jane kysyy hymyillen. ”Ovatko hevo-
set kertoneet sinulle lisää asioita?”

Tara hymyilee. Kenen tahansa muun kuin Janen suusta sanat kuu-
lostaisivat hassuilta, mutta häneltä se on aivan luonnollista puhetta.
Tara kertoo, miten he olivat Lukan kanssa yrittäneet puhua Saskialle
Divasta mutta turhaan.

”Hän suuttui ihan kamalasti eikä halunnut kuunnella”, Tara lo-
pettaa.

Jane nyökkää miettelιάän. ”Niin, ihmiset voivat suuttua, vaikka
te tarkoittitte vain hyvää. Nämä asiat ovat aika herkkiä.”

”Mutta miten me voidaan auttaa Divaa, jos Saskia ei kuuntele?”
Tara kysyy.

”Et voi väkisin muuttaa toista ihmistä”, Jane toteaa. ”Voit muuttaa
vain itseäsi ja toivoa, että muutos sinussa auttaa muitakin.”

Tara hieroo otsaansa sormillaan. Välillä tuntuu kuin Janen vas-
taukset olisivat uusia arvoituksia. Mutta kun vihdoinkin ymmärtää,
mitä hän tarkoittaa, ajatuksissa piilee syvää viisautta. Tara miettii
itseään ja Saskiaa. Välillä tuntuu kuin he olisivat toistensa vastakoh-
dat. Toisaalta Saskia kuitenkin näkee ketun, mikä on hämmentävää.

”Täällä muuten on sellainen taikakettu”, hän sanoo yhtäkkiä. Ja-
nen kulmakarvat nousevat ainakin kaksi senttiä ylöspäin.

”Taikakettu? Kerro lisää”, hän sanoo kiinnostuneena ja kuuntelee
keskittyneesti, kun Tara selittää ketusta kaiken, mitä hän tietää.

”En tiedä, miksi kukaan muu ei näe kettua”, Tara lopettaa.

Jane on miettiväisen näköinen. ”Kuulostaa siltä kuin kettu yhdis-
täisi teitä, eli ehkä teidän on tarkoitus ystäväystyä.”

Ajatus on mielenkiintoinen. Tavallaan Tara haluaisi ystäväystyä Saskian kanssa, mutta se tuntuu melko mahdottomalta. Saskia inhoaa häntä, eikä Tarakaan voi sanoa kauheasti pitävänsä Saskiasta.

”Mutta onko se kettu oikea?” Tara pohtii. ”Eihän se voi olla.”

”Tara kulta”, Jane sanoo lempeästi. ”Onko sillä väliä, onko se oikea vai ei? Teille kolmelle se on totisinta totta. Huomaatko, miten kettu on auttanut sinua kiinnittämään vielä enemmän huomiota siihen, mitä hevoset sinulle kertovat?”

Tara nyökkää hitaasti. Aivan. Kettu on johdattanut häntä joka kerta kuulemaan hevosten viestejä.

”Se auttaa sinua luottamaan itseesi. Siihen mitä tiedät sisimmisesäsi, siihen mitä eläimet sinulle kertovat.”

Tara nyökkää uudelleen. Yhtäkkiä hänellä on taas parempi olo. Ehkä hän on vähän erilainen kuin muut, mutta kun hän puhuu Janen kanssa, hän haluaa olla juuri tällainen.

”Kiitos”, hän sanoo Janelle.

”Anytime”, Jane vastaa. Ja Tara tietää, että Jane todellakin auttaisi häntä milloin tahansa.

SELVIÄÄKÖ DIVAN SALAISUUS?

**Taralla on erityinen lahja kuulla
eläinten viestejä, ja musta tamma
pyytää hänen apuaan.**

Tilanne kärjistyy Hevoskallion koululla, ja Saskiakin
ymmärtää vihdoin, ettei hänen hevosellaan ole kaikki hyvin.

Tyttöjen on toimittava nopeasti, kun he kuulevat
valmentajan uusista suunnitelmista. Mutta riittääkö
Saskian sisäinen voima tosipaikan tullen, ja mitä
salaperäinen kettu on halunnut heille kertoa?

Psykologisen hevostrilogian päätösosassa nuorten
on puhallettava yhteen hiileen.

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-7845-2

KANNEN KUVA: ELLI PUUKANGAS